

Az Erkel-fa Gyulán

Jó néhány évtizede már, hogy **D. Nagy András**, az Erkel Ferenc Társaság örökös tiszteletbeli titkára több alkalommal is elhívott egy-egy megbeszélésre és sétára az Almásy-kastély kertjébe. Ilyenkor mindig szóba jött, hogy vajon melyik fa árnyékában írhatta az 1850-es években Erkel Ferenc a *Bánk bánt*.

Akkoriban már nem élt a márványtáblával megjelölt Erkel fajaként tisztelt mezei juhar, csak a borostyánnal benőtt csonkját lehetett látni. Mellette egy, az 1970-es években ültetett ugyancsak mezei juhar látható, amit mára újfent Erkel-fának hisznek a Várfürdő látogatói.

Ez a fa azonban egyike azon három mezei juharnak, amit *Sajti Gábor*, *Ficzere István* és *Hajdu Imre* erdész kollégáim ültettek el egy madarak és fák napja tiszteletére rendezett városi ünnepségen az akkor még élő öreg fa mellé. A fákat Gábor bácsi emelte ki állomány alól a pósteleki erdőből.

A konzíliumok során végül mindig abban maradtunk, hogy a lényeg nem a fa azonossága, hanem a legenda. A fák – és az erdők még inkább – túlélnek bennünket. Ennélfogva alkalmasak arra, hogy a közösségi emlékezetben fenn-tartsák a hozzájuk kötődő emlékeket.

Mennyi település mit adna érte, ha közösségükben olyan vitát kellene kezdeményezni, hogy vajon melyik fa alatt írhatta országosan ismert, nagy nemzeti operánkat a város szülötte? Nekünk, gyulaiaknak megadatott. Ma is díszlik gyönyörű idős fákkal a hajdani kastélykert, és él a kultúra.

A múlt évben avattuk fel a Várfürdő 60. születésnapja alkalmából egy öreg tölgy matuzsálem mellett Erkel egész alakos szobrát. Azóta már – a korszellemet követve – közkedvelt szelfiponttá vált a fürdőzők körében. A halódőfélben lévő kocsányos tölgy – bízunk benne – még jó néhány évtizedig szép keretül szolgálhat az elkészülő fotóknak.

Az eredeti kérdésre pedig nem is olyan fontos a pontos válaszadás. Különösen, ha arra gondolunk, hogy Erkel bizonyára nem a cselédszárnytól távolra bújtt el egy akkor nagy árnyékot vető idős fa alá, hanem egy közelihez. Hiszen a grófi családnál nagy tiszteletben álló zeneszerzőről a személyzet bizonyára így tudott gondoskodni, nehogy kifogyjon a kancsóból a jóféle ménesi kadarka.

Szöveg és fotók: **Puskás Lajos** okl. erdőmérnök

Archív kép: **Gyula Annó**

(Az Erkel-fa az 1950-es években),

